

Пътека от думи

Пътеката от думи води към знанието за нас самите през кратките превъплъщения, които ни дава природата. Представете си, че сте лист, току-що напуснал своето дърво, капката от потока върху дънера или щрих от перото, погалило хартията.

Ние търсихме птиците на мислите си, ловихме ги с мигновеното докосване на мастилото по белия лист. А за вас, скъпи читатели, остава да уловите лекия му полет...

История с листо

Докато бях на дървото с другите листа, животът ми не беше кой знае колко интересен. Виждахме една и съща картина всеки ден, само дето хората се изменяха. Аз живеях над един парк. Най-добрият приятел на моята майка – дървото, бе един старец бездомник. Той идваше всеки ден и я поливаше, почистваше нас - листенцата. Пееше и си танцуваше лекичко. Живееше под нас на една пейка. Опитваше се да си изкарва парите с разказване на приказки.

Един ден стъбълцето ми се откъсна от тънките ръце на моята майка. Трябваше да се разделя със своите приятели и роднини. Хубавото беше, че щях да падна над пейката на стареца. Докато разказваше приказки на хората в парка, аз се приземих в скута му. Той ме хвана и нежно ме сложи под палтото си. Изморен от новите събития, аз заспах на топло и сигурно местенце.

Когато се събудих обаче, ми беше студено. Започнах да се притеснявам. Чух сирени. Видях полицията. Разбрах, че някой е убил моя стар другар. Той бе единственото нещо, което ми остана, а сега и него си изгубих. Бях съкрушено. Забелязах един интересен човек с лупа, лула, шлифер с вдигната яка, карирана шапка. Явно той беше детективът. Щеше ми се да му помогна, но си спомних, че съм просто едно листенце. Изведнъж забелязах, че нещо се приближава. В следващия момент разбрах, че това е сестра ми от дървото. Тя падна до мен и ме попита защо съм толкова унило, а аз ѝ разказах всичко, което ми се случи, докато нея я нямаше. Тя ме посъветва да изчакам вятъра да дойде и да го помоля за услуга. Поисках да ме издуха върху един отпечатък, който детективът търсеше от много време. Полъхът ме запрати точно там. За радост човекът

ме видя и се запъти към мен. Всичките тези усилия вече ме изтощиха. Последното, което видях, беше как човекът с кариания каскет възкликнаха, че случаят е решен. Сега спокойно можех завинаги да се гуша до моя старец с топлото сърце.

Дървета

Едното дърво бе съвсем оголяло. Другарчето му още пазеше по някоя част от дрехата си, а третото не се беше простило с всичките си пъстри чеда. Стоеше си огнено и напомняше балерина с разперени ръце, танцуваща с вятъра.

Другото дърво не изглеждаше като останалите. Не се предаваше на есента. Воюваше с нея като зелен войник с камуфлажното си облекло настрани от всички.

Вятърът подухна и от балерината паднаха няколко листа, съвсем като косици от главата ѝ. Продължи да танцува, но изведнъж спря. Войникът се изплаши, че няма да стигне до него. Тя обаче протегна ръка към него. Той я хвана. Заиграха заедно с вятъра...

Магдалина Кастеллиева

Приятелството

Новият живот започва с едно „здравей“! Хората се опознават, усмихвайки се. Разказват си случки от живота и своята история. Така постепенно започват да се доверяват един на друг... И накрая стават приятели! Обичат се и разчитат на човека до себе си. Най-важна е любовта, която имат. И когато се скарат, всеки тъжи и му е гузно заради това, че е направил грешка. Ако двама души са твърде дълго заедно, между тях започват да се пораждат спорове и конфликти, но разделят ли се за известно време, осъзнават колко много се обичат и трябва да се уважават. Истината не е просто така да станеш приятел с някого, а този човек да е точно за теб. Да вярваш в него, да го подкрепяш и обичаш. Както аз правя всичко това за моята приятелка. Много я обичам и каквото и да стане, съм убедена, че никога няма да се разделим и вечно ще сме заедно... Просто, защото сме една за друга. Препреминахме заедно през много трудности, бяхме дори врагове и накрая разбрахме, че се нуждаем да сме заедно, защото това ни прави много по-силни и щастливи. Както и да се скараме, винаги си прощаваме, защото да се скараш с приятел, е все едно да не обичаш майка си. Искам най-доброто за нея. И тя много добре го знае. Обичаме се безкрайно и не е нужно да си го казваме.

Обичайте приятелите си и им се доверявайте, защото ако нямате вяра в тях, това най-много ги натъжава и им показва, че не са дали достатъчно от себе си, а те са го сторили с толкова обич!

Марта Дюлгярска

Пролет

Ах, как обичам пролетта!
Приказна вълшебница е тя!
Щом отвори тя очи, хиляди цветчета
Вдигат в миг глави:
бели, розови, червени.
Гледат те засмени!
Щом развее тя коси,
дръвчетата зелени в миг разлистват
буйните свои премени.
Усмихне ли се пролетта,
пърхат пъстри пеперуди
радостно с крила,
а работливите пчелички
се трудят, за да има мед за всички.
Тук са вече и любимите ни птички:
“Чурулик, чурулик“!
Започват весела игра в своята гора.
Ах, как обичам пролетта!

Ина Молова

На брега

Бях на плажа, стоях на пясъка, вятърът брулеше косите ми. Не се бях чувствала толкова спокойна. Около мен играеха деца, викаха и се смееха, но аз не ги чувах.

Изведнъж спокойствието ми бе нарушено от силен вик. Останалите не обърнаха внимание, аз се взрях в далечината и видях едно дете, което се мъчеше да остане на повърхността на водата. Аз скочих в морето и заплувах към него. Когато стигнах, го грабнах и заплувах към брега. Там стоеше една жена. Като ни видя, се затича и прегърна момчето. Майка му ми благодари и те си тръгнаха. Бях щастлива ...

Белослава Петрова

Вечната любов

Ходехме навсякъде заедно. Бяхме двама влюбени. Ръцете ни стояха като залепени. Не можехме да се пуснем. Само ние двамата. Едно семейство в залеза. Студеният пясък обгръщаше краката ни. Моят любим беше така мил и добър. Незаменим...

Но изведнъж всичко спря. Разбрах, че Ангел се е влюбил в друго момиче. Бях съкрушена. Не исках да се разделяме. Беше ми казал два

месеца, след като се виждаше с нея.

- Лора, съжалявам, но трябва да се разделим! Имам нова приятелка!

Тогава очите ми се напълниха със сълзи, но не желяех да показвам слабостта си пред него. Исках земята да се разтвори и да пропадна. Тръгнах си. Когато се обърнах с гръб и сърцето ми заплака, аз дадох воля на сълзите му. Отидох вкъщи и тъжна, наранена, плаках една седмица. Очите ми се подуха от сълзи. Разболях се. Бях в критично състояние. Дълго време останах в болница... Един ден докторът влезе и ме попита как съм. Каза ми, че имам посетител. Попитах кой е. Ангел се появи с букет цветя и ме целуна.

Каза ми, че съжалява за това, което беше направил, и също, че ме обича. Бях разстроена, защото, колкото и да го обичах, ме нарани много. Чудех се какво да правя! Питам се какво се е случило с приятелката му.

- Разделих се с нея, защото разбрах, че все още те обичам и светиш най-ярко от всички звезди в небето и в моето сърце.

Това наистина ме грабна. Простих му, защото всеки човек има право на втори шанс. Обичах го много! Точно затова трябваше да забравя случилото се. Знам, че когато обичаш някого, трябва да се бориш за всеки миг, прекаран с него.

Лора Божилска

Сбогуване с Лара

Студеният вятър се завърна и утрините не бяха вече същите. Днес отново никой не дойде под стария дъб. В края на ваканцията. децата едно по едно си отиваха по родните места.

Малката Лара със сълзи на очи, настанена в бащиния автомобил, изпращаше лятото, приятелите и веселите спомени. Дъбът също плачеше, листата му се стелятеха по земята като сълзите по бузите на тъжното дете. Величествен, той протегна клони към пестеливото слънце с молба за повече топли дни. Короната постепенно отстъпваше място на новите и млади клонки, които по-късно, на-пролет, щяха да разпукат пъпки наново. Въпреки че листата бяха тъжни, те грациозно се плъзгаха в своя танц и бавно плетяха чудните си огнени килими, под които заспиваха уморени мравчици и калинки. Дъбът също се унасяше в сън, изтощен от дългото лято, в очакване на другата ваканция и нови сили за живот.

Вивиан Янева

ЛИСТЕНЦЕТО

Почувствах нещо, но не знаех как да го опиша. Усещането беше някак странно. Сякаш въздухът ме отнасяше нанякъде. Въртях се в кръг и танцувах плавно в хармония с плахите пориви на вятъра.

Падах много бавно и отгоре всичко изглеждаше съвършено. Топлият полъх ме докосваше нежно. Докато се наслаждавах на тази чудна приказка, усетих, че ще докосна земята. Моите братя и сестри бяха вече паднали. Не знаех съдбата им и се чудех каква ще бъде тя. Можеби се радвах, че ще стъпя на земята. Минаха две-три минути и аз видях нещо много страшно.

Един човек с пушка в ръка се насочваше към зайче, което беше много изплашено и бягаше с все сила, но такава беше съдбата му. Стана ми тъжно. Какво ли ме очакваше? - запитах се аз. Нямах шанс да мисля, защото вече почти падах. От една страна се радвах, а от друга – не. Сякаш потъвах в мрак... Слънцето беше много далече. В този миг аз паднах! Сърцето ме сви. Заспах дълго и непробудно.

Мая Василева

Аз, листото

Усещането беше ново за мене. Падах бавно в хармония с трептенето на въздуха, който плавно ме носеше като в сън, като в танц към света на спокойствието и свежестта.

В плавния ми полет топлият полъх нежно ме галеше, докато се наслаждавах на този прекрасен момент. Жадувах мига, в който ще целуна земята.

И тогава нещо отхапа от тишината на гората. Зърнах тъмното дулото на пушка. Тя щеше да застреля зайче, което уплашено бягаше. Кой можеше да го спаси? А какво ли очакваше мен? - запитах се аз.

Гората мълчеше. Отговори ми само тишината...

Мая Василева

Градът

Градът е чудовище
от ръждясал метал
със стоманено туловище,
опръскано с кал.
Той е дом на мечти,
но с сурови съдби.
Градът е елха,
завършена със звезда,
а хората-топки,
малки черни точки.

Андрей Ежков

Бедният Карл

Карл бил богат, но много самотен. Всеки ден, когато излизал, се обръщал назад с надеждата някой да го последва, но уви, това никога не се случвало. Докато се разхождал в разкошния си парк, забелязал разстроен дрипав човек, молещ за някой грош. Богатият Карл сметнал, че няма как дрипльо да бъде негов приятел, затова просто го подминал. Един ден решил да си направи шега, като пусне няколко шоколадови монети в закърпената шапка на просяка. Продължил небрежно по пътя си, докато радостта на непознатия тъжно отстъпвала място на срама.

На следващия ден самотата на Карл надделяла и той разбрал, че единственият шанс за приятелство е да се извини и да помоли за прошка бедния човечец, който седял в парка, умирайки от студ и глад. Тръгнал да търси бедняка, но не го намерил. Затова попитал минаващо момче, което всеки ден виждал, къде е просякът, а детето отговорило, че е починал. Изплашен, Карл побягнал към мястото, където го бил срещнал.

Стигнал до там и изпуснал своето портмоне от отчаяние. Единственото, останало от бедния човек, били три шоколадови монети в една закърпена шапка...

ДесиславаМаркова

Оранжевата шапчица

Имало едно време едно момиче с оранжева шапчица, ушита от баба ѝ. Веднъж баба ѝ се разболяла и шапчицата решила да я посети. Майка ѝ казала да внимава и да не говори с непознати. Тя тръгнала и по пътя един вълк ѝ казал:

- Здравей, Прасковке тоест, момиченце. Какво те води в гората?

- Не мога да говоря с непознати. —отговорила Шапчицата.

- Тогава да се запознаем! И няма да сме непознати. Аз съм Вълкът. Може ли да ти разкажа една история?

- Добре! — съгласила се Шапчицата.

И вълкът започнал:

„Имало едно време едно момиченце с една

синя шапчица, ушита от баба ѝ. Веднъж баба се разболяла и Шапчицата решила да я посети. Майка ѝ япредупредила да внимава по пътя и да не говори с непознати. Тя тръгнала и по пътя един вълк ѝ казал:

- Здравей, Боровинке,... тоест, момиченце. Какво те води в гората?

- Не мога да говоря с непознати. — отговорила Шапчицата.

- Тогава да се запознаем! И няма да сме непознати. Аз съм Вълкът. Къде отиваш?

- На гости при баба ми.
 - Тя къде живее?
 - По тази пътека надолу завивате наляво и тя е отдясно на вас.
- Вълкът се замислил... И кзал:
- Тогава набери боровинки ето от там – и посочил един боровинков храст - много ще я зарадва.
 - Чудесна идея! – отвърнала Синята шапчица.
- И вълкът отишъл при бабата и я изял...”
- Чакай малко !- казала Оранжевата шапчица – Да не би и ти да искаш да изядеш баба ми?
 - Аз! – възмутил се косматкото и се разсмял леко. – Та аз съм вегетарианец! Но виждаш ли смисъла на приказката? Разказах ти какво става, когато говориш с непознати.
 - А защо говоря с теб тогава? – попитала Шапчицата.
 - Защото аз не съм непознат. Аз съм... - и си маха костюма - ...Баба ти!
- Двете се посмели малко и бабата казала, че е добре.
- Но тогава какво ли е станало с Вълка?...

Живко Ганчовски

Моята Мария

Един ден мама ми каза да отида до близкото магазинче за да купя хляб и сирене. Отидох. Там видях едно момиче, то беше само, нямаше кой да му помага. Попитах го на колко години е. Оказа се, че е колкото мен, на 11. Казваше се Мария. Всеки ден след училище отивах да я видя, говорехме си сладки приказки и ѝ помагах.

Беше вечер. Чух шум от магазинчето и реших да проверя. Видях едни хора, облечени в черно, да обикалят около магазина. Застанах отзад и погледнах през прозорчето. Мария я нямаше. Изплаших се много, защото двете си бяхме станали близки през тези дни. Стана късно. Прибрах се, бях неспокойна. На следващата сутрин отидох в магазина. Моята приятелка беше там. Успокоих се. Нямаше как да не я попитам какво е станало, кои са тези хора и къде е била вчера. Тя с усмивка сподели, че са нейните братовчеди, с които играли на криеница и за да бъде по-весело, си облекли черни дрехи. Тя се криела. Затова я нямало в магазинчето.

Сега си споделяме всичко и сме най-добри приятелки.

Михаела
Стоилова

Плодове за мама Мецана

Една сутрин Мечо се събуди и излезе да събира круши. Духаше вятър и листата танцуваха своя есенен танц. Каква хармония цареше в гората! Утрото беше свежо и красиво. Мама Мецана имаше рожден ден.

Той не можеше да остане да се любовува на гледката. Трябваше да побърза с плодовете, за да я зарадва. По пътя се любоваше на прекрасната природа, докато пълнеше коша, който да украси с цветя. По пътя срещна своя приятел Зайо и му предложи да поработят заедно. Двамата се заловиха да събират крушки, ябълки, малини, къпини и грозде. Кошницата беше вече пълна, но Мечо още не беше готов да я даде на майка си. Сети се да помолят Пчеличката да им даде мед. Двамата приятели се запътиха към кошерите. Както си вървяха, срещнаха своята приятелка, която се луташе, изгубена в шарената гора, чиито багри се променяха ден след ден от зелено към златистожълто, през оранжево, чак до огненочервено. Бързата промяна на цветовете беше причината пчеличката да се изгуби. Мечо и Зайо успокоиха крилатата си другарка и я упътиха чак до кошерите, а тя за благодарност им подари гърненце мед. Хрумна им страхотна идея — да съберат пъстроцветни есенни листа, за да направят красив шарен букет на мама Мецана. Започнаха да ги събират от поляната и да ги подреждат. Докато вървяха на обратно към дома, мислеха как Мечо да подари кошницата на Мецана. Към края на този прекрасен ден Зайо се прибра, а Мечо донесе кошницата и красивия букет. Мама много се развълнува. Нейното прекрасно мече бе толкова мило и не беше забравило за рждения ден на своята майка.

Теодора Тодева

Малкият пътешественик

Дойде пролетта. Аз се родих в клоните на едно дърво. През лятото пазех хората от горещото време. Дойде есента и тогава паднах на земята. Моят стар приятел, вятърът, ме занесе в един дом. Никой не ме забеляза и аз скочих от балкона. Попадах в друга къща. Там, на прозореца, имаше едно цветенце и кактус – малък бодлив таралеж. Цветето беше жълто, само с едно листо. Попита ме откъде съм. Срамежливо споделих своята история. Поиска да узнае и още нещо – кое е името ми. Представих се като Листчо. Предложи ми да бъда неговото второ листенце. Аз весело приех! Моята нова приятелка направи магия и аз станах част от нея.

Стопаните ни поливаха, почистваха и правеха всичко необходимо за нас. Но най-важното е, че се разбирахме по между си. След месец-два се скарахме. Заспиваше по-рано от мене, а пък аз – по-късно. Пиех повече вода от нея. Тя твърдеше, че това е несправедливо. Бяхме сърдити една седмица. Но после стопаните напуснаха дома и ни оставиха сами – мене и цветето с единствено листо. То умря, понеже нямаше повече вода. Загина и доброто рошаво кактусче, което така ми разказваше за своите спомени от пустинята. Аз останах отново самичко. Затова скочих пъргаво от балкона, вятърът ме грабна и закачи на едно дърво. Ето че отново се върнах при своята майка, за да пазя през лятото добрите хора от горещината заедно с другите ми приятели.

Ема Николова